

Bogumil era un meșter tâmplar din Golkowice, așezare situată la sud de Cracovia. Se spune că avea două mari iubiri: Anastasia, soția sa, și lemnul proaspăt geluit. Îi plăcea să le atingă, deprinzându-se să le deslușească taina. Și dacă Anastasia îi umplea sufletul de bucurie și o neconținută mirare, atingerea lemnului îi dădea senzația de nemurire, de identificare cu alcătuirea lumii acesteia. Purta cu recunoștință cele două iubiri care dădeau vieții sale sens. A fost singur la părinți și pentru că s-a născut târziu, după ce mama lui trecuse de patruzeci de ani, l-au numit Bogumil, adică *darul lui Dumnezeu*. De mic cioplea lemnul cu dăruire și neodihnă, transformându-l în figurine de mamifere și păsări, mai târziu deprinzând de la un bătrân meșteșugul tâmplăriei. Când și-a deschis propriul atelier, accepta doar o singură comandă o dată, căci lucra cu migală, piesele sale de mobilier, veritabile obiecte de artă, fiind apreciate chiar și în Cracovia. Cu Anastasia a crescut împreună, iubindu-se de când se știau, și doar când s-au căsătorit, ea împlinind șaptesprezece ani, iar el nouăsprezece, a aflat că numele ei înseamnă *învierea Domnului*; parcă le-a fost sortit, chiar prin nume, să fie împreună. Ea era frumoasă și mlădie, desăvârșită gospodină. Era foarte credincioasă. Avea ochii negri și părul negru, pielea albă ca omătul. Din păcate se născuse surdă, neputând nici vorbi, cu Bogumil înțelegându-se dintotdeauna fără cuvinte. El a învățat-o să scrie, să citească. Le plăcea să se plimbe prin grădină, prin pădure, iar când el lucra, Anastasia citea sau compunea scrisori de dragoste pentru omul ei. Uneori, în vis, obișnuia chiar să cânte. Când a aflat că nu poate avea copii, o umbră de tristețe i-a adumbrat sufletul. Poate chiar tristețea aceea a fost cea care i-a îmbolnăvit și trupul, iar pentru Bogumil, când i-au spus că va muri, a fost sfârșitul sfârșitului. Erau căsătoriți de șapte ani. Văzându-l pierdut, Anastasia s-a gândit să-i dea putere cumva. Nu-i ceruse niciodată nimic, mulțumindu-se cu dragostea lui, dar poate că sosise acum momentul. Într-o seară a luat hârtie și un creion, scriindu-și ultima dorință: voia ceva care să rămână a ei și numai a ei. Bogumil a privit-o aproape cu spaimă, dar nu s-a opus. Avea să facă lucrul acela, dar ea avea să-l vadă doar când era gata. ... Dimineață, Bogumil s-a apucat de treabă, iar după o lună, când și-a văzut sicriul, Anastasia a izbucnit în plâns. Era din lemn catifelat și înmiresmat de tei, sculptat în întregime și împodobit cu cele mai minunate figurine: sori și alte corpuri cerești, frunze și flori, păsări și animale. Parcă erau însuflețite. Anastasia l-a rugat să ridice capacul și atunci a descoperit că în interior Bogumil își scrisese toate gândurile pentru ea, ivite în zilele și în nopțile în care a meșterit la sicriu: sute de cuvinte scrijelite în lemn, cu litere rotunjite și subțiri, înclinate ușor, așa cum îi plăcea Anastasiei. Le citea fascinată: *Ești cea mai frumoasă tristețe care îmi bucură sufletul. O mie de vise nu fac cât o clipă de viață trăită cu tine. L-am întrebat pe Dumnezeu de ce te iubesc și mi-a răspuns: pentru că n-ai încetat să crezi.*

Ladislau DARADICI, *Darul lui Dumnezeu*
Revista Discobolul 250-251-252/2018, pg. 207-208